Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

12. července 2012 *

„Přistoupení nových členských států — Stanovení poplatku za přebytečné zásoby zemědělských produktů — Odkaz, obsažený v ustanovení vnitrostátního předpisu, na ustanovení unijního nařízení, které nebylo řádně vyhlášeno v Úředním věstníku Evropské unie v jazyce dotyčného členského státu“

Ve věci C-146/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Riigikohus (Estonsko) ze dne 17. března 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 25. března 2011, v řízení

AS Pimix, v likvidaci,

proti

Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus,

Põllumajandusministeerium,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda senátu, U. Lõhmus, A. Rosas, A. Arabadžev a C. G. Fernlund (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc-Sławiczek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. května 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za AS Pimix, v likvidaci, M. Otsem, advokaat, a T. Pikamäem, vandeadvokaat,

— za estonskou vládu M. Linntam, jako zmocněnkyní,

— za Evropskou komisi K. Saaremäel-Stoilov, H. Tserepa-Lacombe a A. Marcoulli, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: estonština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 288 SFEU a čl. 297 odst. 1 SFEU, jakož i článku 58 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. L 263, s. 33, dále jen „Akt o přistoupení z roku 2003“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností AS Pimix, v likvidaci (dále jen „Pimix“), a Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus (Daňové a celní středisko Jih daňové a celní správy) a Põllumajandusministeerium (ministerstvo zemědělství) ve věci výběru poplatku za přebytečné zásoby.

Právní rámec

Unijní právo

Akt o přistoupení z roku 2003

3 Podle článku 2 Aktu o přistoupení z roku 2003:

„Ode dne přistoupení se ustanovení původních smluv a aktů přijatých orgány Společenství a Evropskou centrální bankou přede dnem přistoupení stávají závaznými pro nové členské státy a uplatňují se v těchto státech za podmínek stanovených v uvedených smlouvách a v tomto aktu.“

4 Článek 41 první pododstavec aktu o přistoupení z roku 2003 umožňuje Evropské komisi přijmout opatření určená k usnadnění přechodu ze stávajícího režimu v nových členských státech na režim vyplývající z uplatňování společné zemědělské politiky. Tato dočasná opatření „mohou být přijímána po dobu tří let ode dne přistoupení a jejich uplatňování se omezí na toto období“.

5 Článek 58 Aktu o přistoupení z roku 2003 stanoví:

„Znění aktů přijatých orgány a Evropskou centrální bankou před přistoupením, jež byla vypracována Radou nebo Komisí nebo Evropskou centrální bankou v jazyce českém, estonském, litevském, lotyšském, maďarském, maltském, polském, slovenském a slovinském, jsou ode dne přistoupení platná za stejných podmínek jako znění vypracovaná ve stávajících jedenácti jazycích. Zveřejní se v *Úředním věstníku Evropské unie*, pokud byla takto zveřejněna znění ve stávajících jazycích.“

Nařízení č. 1

6 Podle článku 1 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 3), ve znění Aktu o přistoupení z roku 2003, jsou úředními jazyky Unie: „angličtina, čeština, dánština, estonština, finština, francouzština, italština, litevština, lotyština, maďarština, maltština, němčina, nizozemština, polština, portugalština, řečtina, slovenština, slovinština, španělština a švédština“.

7 Článek 4 tohoto nařízení stanoví:

„Nařízení a jiné texty obecného dosahu se sepisují ve dvaceti úředních jazycích.“

8 Článek 5 uvedeného nařízení uvádí:

„*Úřední věstník Evropské unie* vychází ve dvaceti úředních jazycích.“

9 Článek 8 téhož nařízení stanoví:

„V případě členských států, které mají více úředních jazyků, se používání jazyků stanoví na žádost dotyčného státu podle obecných pravidel vyplývajících z právních předpisů tohoto státu.

[…]“

Nařízení (ES) č. 1972/2003

10 Právní základ nařízení Komise (ES) č. 1972/2003 ze dne 10. listopadu 2003 o přechodných opatřeních, která mají být přijata, pokud jde o obchod se zemědělskými produkty v důsledku přistoupení České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska (Úř. věst. L 293, s. 3; Zvl. vyd. 03/40, s. 474), tvoří zejména článek 41 Aktu o přistoupení z roku 2003.

11 Podle bodu 1 odůvodnění nařízení č. 1972/2003 je cílem nařízení „zabrání[t] nebezpečí odklonu obchodu ke škodě společné organizace zemědělských trhů, vyplývající z přistoupení deseti nových států k Evropské unii dne 1. května 2004“. S přihlédnutím k těmto rizikům bod 3 odůvodnění tohoto nařízení zdůrazňuje, že je třeba „stanovit odstrašující poplatky za přebytečné zásoby nacházející se v nových členských státech“.

12 Článek 4 odst. 1 nařízení č. 1972/2003 pro tyto účely vyžaduje, aby nové členské státy vybíraly poplatky od držitelů přebytečných zásob produktů ve volném oběhu k 1. květnu 2004.

13 Článek 4 odst. 2 tohoto nařízení stanoví:

„Ke stanovení přebytečných zásob každého držitele vezmou členské státy zejména v úvahu:

a) průměr zásob, které byly k dispozici během let předcházejících přistoupení;

b) obchodní toky existující během let předcházejících přistoupení;

c) okolnosti, za nichž došlo k vytvoření zásob.

Pojem přebytečné zásoby se vztahuje na produkty dovezené do nových členských států nebo pocházející z těchto států. Pojem přebytečné zásoby se rovněž vztahuje na produkty určené na trh nových členských států.

[...]“

14 Článek 4 odst. 3 uvedeného nařízení stanoví, že výše poplatku za přebytečné zásoby je stanovena na základě dovozního cla erga omnes platného ke dni 1. května 2004. Toto clo je stanoveno nařízením Komise (ES) č. 1789/2003 ze dne 11. září 2003, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 281, s. 1; Zvl. vyd. 02/14, s. 3).

15 Za účelem zajištění toho, aby byl poplatek za přebytečné zásoby správně uplatňován, požaduje čl. 4 odst. 4 uvedeného nařízení, aby nové členské státy provedly neprodleně inventuru zásob, které jsou k dispozici ke dni 1. května 2004, a sdělily Komisi nejpozději do 31. října 2004 množství produktů v přebytečných zásobách.

16 Článek 4 odst. 5 tohoto nařízení stanoví, že pokud jde o Estonsko, vztahuje se toto ustanovení zejména na produkty spadající pod kód 0405 10 kombinované nomenklatury (dále jen „KN“), tj. na máslo.

17 V souladu se svým článkem 10 se uvedené nařízení použije od 1. května 2004 do 30. dubna 2007.

Nařízení č. 1789/2003

18 Přílohu I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382) tvoří KN. Kombinovaná nomenklatura je aktualizována Komisí jednou ročně. Nařízení č. 1789/2003 vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2004.

Estonské právo

19 Dne 7. dubna 2004 přijal Riigikogu (parlament) zákon o poplatku za přebytečné zásoby (Üleliigse laovaru tasu seadus, RT I 2004, 30, 203, dále jen „ÜLTS“). Tento zákon byl vyhlášen v *Riigi Teataja* dne 27. dubna 2004 a vstoupil v platnost dne 1. května 2004.

20 Podle článku 7 ÜLTS se „přebytečné zásoby“ rovnají rozdílu mezi množstvím zásob skutečně držených k 1. květnu 2004 a množstvím zásob převáděných do následujícího období.

21 Článek 6 ÜLTS definuje pojem „zásoby převáděné do následujícího období“ jako roční průměr zásob držených v posledních čtyřech letech před přistoupením Estonské republiky k Evropské unii, a sice v letech 2000 až 2003, vynásobený koeficientem 1,2.

22 Podle článku 10 ÜLTS Põllumajandusministeerium stanoví zásoby převáděné do následujícího období a přebytečné zásoby na základě údajů obsažených v oznámeních hospodářského subjektu. Põllumajandusministeerium může na základě odůvodněné žádosti hospodářského subjektu zohlednit určité faktory, které umožňují objasnit nárůst zásob nezávislý na jakýchkoliv spekulacích.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

23 Dne 29. dubna 2004 Põllumajandusministeerium stanovil, že společnost Pimix má přebytečné zásoby ve výši 550 tun přírodního másla, které spadá pod kód KN 0405 10 19.

24 Dne 26. listopadu 2004 Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus stanovil platebním výměrem výši poplatku dlužného společností za tyto přebytečné zásoby na částku 16 318 500 EEK. Za účelem dosažení souladu s rozsudkem Riigikohus ze dne 5. října 2006 vzal Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus tento výměr zpět a dne 29. března 2007 stanovil novým platebním výměrem poplatek dlužného společností Pimix ve stejné výši za použití sazby vyplývající z čl. 14 odst. 2 ÜLTS a čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1972/2003.

25 Společnost Pimix napadla rozhodnutí ze dne 29. října 2004, jakož i platební výměr ze dne 29. března 2007. Její žaloby podané k soudu prvního stupně a odvolacímu soudu byly zamítnuty. Společnost Pimix v rámci kasačního opravného prostředku soudům rozhodujícím v prvním a druhém stupni vytýká, že uplatnily nařízení č. 1789/2003 a č. 1972/2003 přesto, že nebyla řádně vyhlášena v estonském jazyce v *Úředním věstníku Evropské unie* a mimoto že k 1. květnu 2004 již nebyla vnitrostátní právní úprava provádějící KN v platnosti. S odvolání na rozsudek ze dne 11. prosince 2007, Skoma-Lux (C-161/06, Sb. rozh. s. I-10841) společnost Pimix tvrdí, že jí estonská správa nemohla uložit povinnosti vyplývající z právních norem, které nebyly převzaty do vnitrostátního práva a řádně vyhlášeny do 5. března 2005.

26 Předkládající soud má za to, že řešení sporu, ve kterém má rozhodnout, vyžaduje odpověď na otázku, zda se estonská správa při stanovení přebytečných zásob společnosti Pimix opírala výlučně o ustanovení unijní právní úpravy provedené ÜLTS, nebo zda přímo uplatnila toto nařízení před jeho řádným vyhlášením v estonském jazyce v *Úředním věstníku Evropské unie*.

27 Předkládající soud zastává názor, že základní prvky stanovení poplatku, a sice plátce, předmět a sazba poplatku, nevyplývají jasně a přímo z ÜLTS. Několik ustanovení ÜLTS totiž odkazuje na unijní právní úpravu. Pokud jde o plátce poplatku, je tak pojem „hospodářský subjekt" definován v čl. 5 odst. 1 ÜLTS prostřednictvím odkazu na pojem „zemědělské produkty", který byl sám zaveden do článku 2 ÜLTS odkazem na ustanovení čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1973/2003 týkající se Estonska. Tento soud poznamenává, že toto posledně uvedené ustanovení je nejasné, neboť pro pochopení obsahu KN je třeba vycházet z nařízení č. 1789/2003.

28 Předkládající soud přitom konstatuje, že v okamžiku, kdy společnost Pimix byla povinná předložit své oznámení, si nebyla schopná uvědomit jeho nutnost ani nevěděla, pro jaké zemědělské produkty tato oznamovací povinnost vznikla. K 1. květnu 2004, datu, ke kterému mělo být množství přebytečných zásob stanoveno, a při přijímání rozhodnutí ze dne 29. října 2004, kterým se stanoví množství přebytečných zásob pro společnost Pimix, nebyla totiž nařízení č. 1789/2003 a č. 1972/2003 vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce.

29 Pokud jde konkrétně o KN stanovenou nařízením č. 1789/2003, předkládající soud uvádí, že k 1. květnu 2004 nebyla KN převzata do žádného tehdy platného nástroje vnitrostátního práva.

30 S přihlédnutím k těmto skutečnostem si vnitrostátní soud klade otázku, zda článek 2 ÜLTS, který odkazuje na unijní nařízení, jež nebylo řádně vyhlášeno v estonském jazyce v *Úředním věstníku Evropské unie*, představuje provádění tohoto nařízení ve smyslu formulovaném Soudním dvorem v rozsudcích ze dne 4. června 2009, Balbiino (C-560/07, Sb. rozh. s. I-4447), a ze dne 29. října 2009, Rakvere Lihakombinaat (C-140/08, Sb. rozh. s. I-10533).

31 Za těchto podmínek se Riigihus rozhodl řízení přerušit a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být článek 288 SFEU ve spojení s článkem 58 Aktu o přistoupení [z roku 2003] s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora [výše uvedené rozsudky Skoma-Lux, Balbiino, a Rakvere Lihakombinaat] vykládán v tom smyslu, že lze od jednotlivce vyžadovat splnění povinnosti vyplývající z nařízení [č. 1972/2003]

a) bez ohledu na skutečnost, že toto nařízení nebylo k 1. květnu 2004 vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce,

b) a zákonodárce členského státu nepřevzal do vnitrostátního právního aktu definici zemědělských produktů stanovenou uvedeným nařízením, ale omezil se na odkaz na čl. 4 odst. 5 [téhož] nařízení […], jež nebylo řádně vyhlášeno,

c) jestliže jednotlivec splnil jednu z povinností vyplývajících z nařízení [č. 1972/2003] (oznámil zásoby v souladu s kódem použitelným na zboží) a tuto povinnost nezpochybnil,

d) a byl mu příslušným orgánem členského státu vyměřen poplatek v den, kdy již bylo nařízení č. 1972/2003 vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce?

2) Lze z článku 58 Aktu o přistoupení [z roku 2003] ve spojení s čl. 297 odst. 1 SFEU, jakož i bodem 3 odůvodnění a článkem 4 nařízení [č. 1972/2003] vyvodit, že členský stát může jednotlivci uložit zaplacení poplatku za přebytečné zásoby, pokud nařízení č. 1972/2003 nebylo

k 1. květnu 2004 vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce, ale že při pozdějším stanovení poplatku příslušným orgánem členského státu bylo již toto nařízení vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce?“

K předběžným otázkám

32 Podstatou obou otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda článek 58 Aktu o přistoupení z roku 2003 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby v Estonsku byla vůči jednotlivcům uplatňována ustanovení nařízení č. 1972/2003, která nebyla k 1. květnu 2004 ani vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie* v estonském jazyce ani převzata do vnitrostátního práva tohoto členského státu, a to i přesto, že se s nimi tito jednotlivci mohli seznámit jinými způsoby.

33 Pro účely zodpovězení této otázky je třeba připomenout, že základní zásada v právním řádu Unie vyžaduje, aby akt, jehož autorem jsou orgány veřejné moci, nemohl být uplatňován vůči jednotlivcům před tím, než mají možnost se s ním seznámit prostřednictvím řádného vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie* (rozsudky ze dne 25. ledna 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, bod 15, a výše uvedený rozsudek Skoma-Lux, bod 37).

34 Mimoto z článku 2 Aktu o přistoupení z roku 2003 vyplývá, že akty přijaté orgány přede dnem přistoupení se stávají závaznými pro nové členské státy a uplatňují se v těchto státech ode dne přistoupení. Nicméně jejich uplatnitelnost vůči fyzickým a právnickým osobám v uvedených státech podléhá obecným podmínkám aplikace unijního práva v členských státech, jak jsou stanoveny původními smlouvami a, pokud jde o nové členské státy, samotným Aktem o přistoupení z roku 2003 (výše uvedený rozsudek Skoma-Lux, bod 32).

35 Co se týče nařízení Rady a Komise, jakož i směrnic těchto orgánů, které jsou určeny všem členským státům, z ustanovení čl. 297 odst. 2 SFEU vyplývá, že akty mohou mít právní účinky pouze tehdy, pokud byly vyhlášeny v *Úředním věstníku Evropské unie* (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Skoma-Lux, bod 33).

36 Tyto zásady je se stejnými důsledky třeba dodržovat i tehdy, jestliže unijní právní úprava ukládá členským státům povinnost přijmout k jejich provedení opatření ukládající povinnosti jednotlivcům. Taková opatření tedy musejí být vyhlášena, aby se s nimi tito jednotlivci mohli seznámit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. června 2002, Mulligan a další, C-313/99, Recueil, s. I-5719, body 51 a 52). Dotčené osoby musejí mít rovněž možnost se obeznámit se zdrojem vnitrostátních opatření, kterými jsou jim ukládány povinnosti. Musí být tedy vyhlášena nejen dotčená vnitrostátní právní úprava, ale i unijní právní akt, který případně zavazuje členské státy přijmout opatření ukládající povinnosti jednotlivcům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2009, Heinrich, C-345/06, Sb. rozh. s. I-1659, body 45 až 47).

37 Kromě toho z ustanovení článku 58 Aktu o přistoupení z roku 2003 ve spojení s články 4, 5 a 8 nařízení č. 1 vyplývá, že v případě členského státu, jehož jazyk je úředním jazykem Unie, je třeba řádné vyhlášení nařízení Unie chápat jako vyhlášení tohoto aktu v tomto jazyce v *Úředním věstníku Evropské unie* (výše uvedený rozsudek Skoma-Lux, bod 34).

38 Soudní dvůr tak rozhodl, že článek 58 Aktu o přistoupení z roku 2003 brání tomu, aby povinnosti obsažené v unijní právní úpravě, která nebyla vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie* v jazyce nového členského státu, přestože je tento jazyk úředním jazykem Unie, mohly být uloženy jednotlivcům v tomto státě, i když se tyto osoby mohly seznámit s touto právní úpravou jinými způsoby (výše uvedené rozsudky Skoma-Lux, bod 51, a Balbiino, bod 30).

39 Estonská republika tím, že 7. dubna 2004 přijala ÜLTS, splnila povinnosti vyplývající z nařízení č. 1972/2003, když zavedla poplatek za přebytečné zásoby zemědělských produktů a definovala způsob jeho výpočtu. ÜLTS tak v Estonsku ukládalo povinnosti jednotlivcům bez ohledu na skutečnost, že toto nařízení nebylo možné vůči nim namítat před tím, než se s ním mohli seznámit prostřednictvím řádného vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie* v jazyce tohoto členského státu. Mezi tyto povinnosti patří povinnost oznámit Põllumajandusministeerium nejpozději do 15. května 2004 zásoby některých držených zemědělských produktů k 1. květnu 2004. Je nesporné, že povinnost zaplatit poplatek za přebytečné zásoby je tak stanovena v závislosti na držených zásobách produktů k tomuto datu. Datum vydání platebního výměru tak nemá vliv na skutečnost vedoucí ke vzniku povinnosti zaplatit uvedený poplatek. Ve věci v původním řízení tak nelze mít na základě skutečnosti, že platební výměr ze dne 29. března 2007 byl vydán po řádném vyhlášení nařízení č. 1789/2003 a č. 1972/2003 v *Úředním věstníku Evropské unie* v estonském jazyce, za to, že k datu vstupu ÜLTS v platnost bylo možné uvedená nařízení uplatnit vůči společnosti Pimix.

40 Soudní dvůr již rozhodl, že pravidlo vycházející z výše uvedeného rozsudku Skoma-Lux nebrání tomu, aby byla vůči jednotlivcům uplatněna ta ustanovení nařízení č. 1972/2003, která byla převzata v rámci ÜLTS. Toto pravidlo si však může zachovat zbytkovou působnost v případě, že by některá ustanovení tohoto nařízení, která nebyla provedena prostřednictvím ÜLTS, byla estonskými orgány uplatněna vůči jednotlivcům před úředním vyhlášením uvedeného nařízení v estonském jazyce (výše uvedené rozsudky Balbiino, bod 32, a Rakvere Lihakombinaat, bod 34).

41 Nařízení č. 1972/2003 ukládá členským států, aby stanovily poplatek za přebytečné zásoby některých zemědělských produktů, které existovaly k 1. květnu 2004 a byly identifikovány prostřednictvím svých kódů KN. K 1. květnu 2004 přitom nebylo toto nařízení vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce, neboť k tomuto vyhlášení došlo až 3. března 2005. Pokud jde o nařízení č. 1789/2003, které obsahovalo tehdy platnou KN, toto nařízení bylo vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie* v estonském jazyce až 6. srpna 2004. Vzhledem k tomu, že ÜLTS vstoupilo v platnost dne 1. května 2004, nemohli se jednotlivci seznámit s produkty podléhajícími poplatku za přebytečné zásoby prostřednictvím unijní právní úpravy, která by byla řádně vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce. ÜLTS tyto produkty nedefinoval, ale odkazoval pouze na čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1972/2003. Jednotlivci nemohli ani identifikovat tyto produkty prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy, neboť estonská celní nomenklatura byla k 1. květnu 2004 zrušena.

42 Za takových okolností je třeba dojít k závěru, že relevantní ustanovení nařízení č. 1789/2003 a č. 1972/2003 nebylo v Estonsku možné vůči jednotlivcům od 1. května 2004 uplatňovat, neboť tato nařízení nebyla řádně vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie* v estonském jazyce ani nebyla převzata do vnitrostátního práva tohoto členského státu.

43 Estonská vláda nicméně zdůrazňuje, že ve věci v původním řízení společnost Pimix znala rozsah svých povinností od 1. května 2004, neboť Akt o přistoupení z roku 2003 již zamýšlel stanovit poplatek za přebytečné zásoby zemědělských produktů. Tato vláda má za to, že nemožnost uplatnění nařízení č. 1972/2003 vůči jednotlivcům by byla v rozporu s cílem tohoto nařízení a Aktu o přistoupení z roku 2003 spočívajícím v boji proti spekulacím se zemědělskými produkty.

44 Nicméně Soudní dvůr již rozhodl, že dodržování judikatury připomenuté v bodech 33 až 38 tohoto rozsudku, která vychází ze zásad právní jistoty a rovného zacházení, není v rozporu se zásadou efektivity unijního práva, neboť se tato posledně uvedená zásada nemůže vztahovat na pravidla, která ještě nelze uplatňovat vůči jednotlivcům. Připuštění uplatnitelnosti aktu, který nebyl řádně vyhlášen, vůči jednotlivcům ve jménu zásady efektivity by znamenalo, že jednotlivci v dotyčném členském státě by museli nést negativní důsledky nedodržení povinnosti, jež spočívá na veřejné správě Unie, zpřístupnit těmto jednotlivcům k datu přistoupení veškeré *acquis communautaire* ve všech úředních jazycích Unie (výše uvedený rozsudek Skoma-Lux, bod 42).

45 Estonská vláda rovněž tvrdí, že společnost Pimix splnila bez obtíží své oznamovací povinnosti ve vztahu k ÜLTS, čímž prokázala, že byla seznámena s rozsahem svých povinností před samotným řádným vyhlášení nařízení č. 1789/2003 a č. 1972/2003 v *Úředním věstníku Evropské unie v* estonském jazyce.

46 Skutečnost, že společnost, která je žalobkyní ve věci v původním řízení, oznámila přesná množství produktů podléhajících poplatku, které měla v držbě k 1. květnu 2004, a byla tudíž obeznámena s použitelnými unijními pravidly, však nemůže stačit k tomu, aby bylo možné unijní právní úpravu, která nebyla řádně vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie*, uplatňovat vůči jednotlivci (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Skoma-Lux, bod 46).

47 S ohledem na výše uvedené je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 58 Aktu o přistoupení z roku 2003 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byla v Estonsku vůči jednotlivcům uplatňována ustanovení nařízení č. 1972/2003, která k 1. květnu 2004 nebyla ani vyhlášena v estonském jazyce v *Úředním věstníku Evropské unie*, ani převzata do vnitrostátního práva tohoto členského státu, a to i přesto, že se s nimi tito jednotlivci mohli seznámit jinými způsoby.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 58 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby v Estonsku byla vůči jednotlivcům uplatňována ustanovení nařízení Komise (ES) č. 1972/2003 ze dne 10. listopadu 2003 o přechodných opatřeních, která mají být přijata, pokud jde o obchod se zemědělskými produkty v důsledku přistoupení České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska, která k 1. květnu 2004 nebyla ani vyhlášena v *Úředním věstníku Evropské unie* v estonském jazyce, ani převzata do vnitrostátního práva tohoto členského státu, a to i přesto, že se s nimi tito jednotlivci mohli seznámit jinými způsoby.

Podpisy.